

Begrundelse af, at det ikke har givet Kjøbenhavn flere end disse 15 Medlemmer. Som en Begrundelse deraf siger Udvalget disse Ord: „Naar vi desuden muligvis havde tænkt os, at Grundlovsforandringen vilde sætte 1 for 25,000 . . .“ De sige, at de „muligvis“ have tænkt sig. Have de tænkt sig det, eller have de ikke? (Ordføreren (Bjerre): Det er en Trykfejl. Dette „muligvis“ staar i en gal Linie.) Det er altsaa en Trykfejl, og saa gaa de ærede Medlemmer ganske ud fra, at 25,000 er det rigtige Forholdstal, og naar man gaar ud fra det, giver man Kjøbenhavn nok. Derved er imidlertid at mærke, at man kan ikke etablere et Forholdstal for Kjøbenhavn og samtidigt lade det gamle Forholdstal enten 16,000 eller 20,000 staa for det øvrige Land uden at gøre Uret. Men naar det er givet, at Kjøbenhavn og Frederiksberg allerede ved Folketællingen i 1890 vilde være betydeligt oppe over de 25,000, og naar det er bitterligt, at der ikke er nogen Del af Landet, hvor Folkemængden stiger i den Grad som netop i Kjøbenhavn og Frederiksberg, saa er det ganske uberettiget netop at blive staaende ved de 25,000. Der burde man sige: da det maa antages, at Kjøbenhavn i Løbet af 5 Aar vil være naaet saa højt, at naar vi ikke give det mere end 15 Kredse, kommer der 30,000 til hver Kredse, saa er der særlig Grund for os til at give det nogle flere, for at der ikke skal blive et altsfor stort Misforhold mellem Kjøbenhavn og de andre Kredse i Landet. — I det jeg gaar ud fra, at det er et Kompromis, og at Grundlovens § 32 skal fyldestgøres paa denne Maade, saa beder jeg Udvalget overveje, om man ikke kan komme bort fra det Tal 110 for Folketingets Medlemmer, og om man ikke vilde forsøge det saaledes, at det overskydende Tal kommer Kjøbenhavn og Frederiksberg til gode. I øvrigt vil jeg fremsætte den Bemærkning, at hvorledes vi end her i Kjøbenhavn og Frederiksberg fra de forestillige politiske Standpunkter klare os mod hinanden, ville vi dog dele Valgkredsene med hinanden, som vi ere Brødre til, om jeg saa maa sige. Dette er ikke et Hensyn, som skal tages. Jeg vil tage Kjøbenhavn og Frederiksberg som en Helhed, og her anmoder jeg om, at man vil vise Respekt og slet ikke tage Hensyn til, om det er det ene eller det andet politiske Parti, som vil vinde en Favør derved, og i den Henseende tror jeg ogsaa, at den ærede Ordfører vil være enig med mig. Han fralagde sig jo i Gaar enhver Tante om, at der skulde være drevet Valgeometri eller Valgaritmetik ved den Fordeling, som havde fundet Sted, og jeg tror ogsaa, at det

i Virkeligheden heller ikke for Kjøbenhavns Vedkommende skal vise sig at være Tilfældet.

Madsen-Wygdal: Jeg har atter i Dag forlangt Ordet, fordi jeg ønsker at gøre nogle korte Bemærkninger over for de Udtalelser, som ere faldne i Salen, siden jeg sidst havde Ordet. Det ærede 2det Medlem for 11te Kredse (Th. Nielsen) lod til at være særlig ivrig for at betone over for mig, hvad der var Benstres gamle Standpunkt. Jeg stønner ikke rettere, end at i alt Fald Begyndelsen af det, han havde at sige, var saa nogenlunde i Overensstemmelse med den historiske Medegørelse, jeg fremkom med i Gaar med Hensyn til Benstres gamle Standpunkt. Jeg fik det Indtryk af det ærede Medlem, at han havde forstaaet mig saaledes, som om jeg havde villet gøre gældende, at Benstre absolut vilde have Folketingskredsens Antal forøget og absolut havde staaet paa det Standpunkt fra 1871 til den Dag i Dag. Hvis det ærede Medlem har faaet det Indtryk af, hvad jeg har talt og frebet, vil jeg sige, at det er absolut forkert. Jeg har aldrig paastaet noget saadant, og jeg har aldrig haft den Tro, at det var det, der var Benstres Ønske. Og naar det ærede Medlem anførte afbøde Berg over for mig, ved jeg meget godt, at Berg, det sidste Aar han levede, sagde, at det, han helst ønskede, var en Grundlovsforandring; men da man ikke kunde komme frem ad den Vej, var det ikke muligt at gaa anden Vej, end til en Forøgelse af Kredse, han anerkendte Regeringens Forslag, fordi det gik ad den af Grundloven bestemt anviste Vej.

Naar jeg nu skal omtale, hvad jeg selv ønsker i saa Henseende — det har jeg for øvrigt endnu ikke udtalt mig om — vil jeg sige, at jeg heller ikke med et eneste Ord endnu har udtalt, at jeg særlig ønsker en Forøgelse af Valgkredsene, og naar det ærede Medlem derfor tror, at jeg har udtalt som mit og Benstres Standpunkt: en Forøgelse af Folketingsvalgkredsene, tager han fejl; det har jeg ikke paastaet, men jeg har paastaet, at Grundloven ikke viste anden Vej. Vil man respektere Grundlovens § 32, er der kun to Veje, som jeg paapegede i Gaar: enten at gaa til en Grundlovsforandring — og det tør man ikke — eller ogsaa at gaa til at faa det Forholdstal, som er nævnt i Grundlovens § 32, respekteret. Det er Benstres gamle Standpunkt. I 1871 ansaa man det for unødvendigt at komme dertil under de daværende Forhold, idet man fandt det unødvendigt at gaa til en ny Fordeling, en ny Valgkredsordning. I 1874 stod man omtrent paa det samme,